

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 9 Ἰουλίου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ 238 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Συνεργάται τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Φορεῖς τῆς ὑπερόχου διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκτῖνες πάγχρυσοι, ἀκτινοβολήσασαι τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Τὰ στήθη τῶν Δώδεκα ἀπετέλεσαν τὰ πρῶτα θυσιαστήρια εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς Ἰησοὺς ἐναπέθεσε τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην κατὰ τὴν νύκτα τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς «λάβετε φάγετε... πιστεῖτε ἐξ αὐτοῦ». Αἱ ψυχαὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν δώδεκα ὑπῆρξαν γὰρ χωρὶς, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Μέγας Γεωργὸς ἐνέσπειρεν τὸν σπόρον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν ἀποστολὴν τῶν 12 ἐρμηνεύει ἐκφραστικώτατα ὁ εὐλογημένος ἐλιεὺς τῆς Γαλιλαίας, ὁ Ἀπ. Πέτρος γράψας «ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος» (Β Πέτρου 1,16). Δικαίως ἡ Ἐκκλησία ἀπεκλήθη καὶ «Ἀποστολική», ὅτι χωρὶς τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων, αὕτη οὐδέποτε θὰ καθίστατο παγκόσμιος ἀδελφότης τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, πανανθρώπινον ἐργαστήριον ἁγίων.

Ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐνεργὸς συμμετοχὴ τῶν 12 εἰς τὸ ἔργον τῆς θεμελιώσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἀποκαλύπτει καὶ μίαν ἑτέραν ἰδιότητα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἓνα βασικὸν αὐτοῦ χαρακτηρισμὸν. Οἱ ἄποστολοι καὶ ἰδίως οἱ 12 ἦσαν λαϊκοὶ τύποι. Δὲν ἀνήκον πρὸ τῆς κλήσεώς των εἰς οὐδεμίαν σχολήν. Δὲν ἐπρέσβευον οὐδὲν συγκεκριμένον φιλοσοφικὸν σχῆμα. Ἡ τοποθέτησις των καὶ ἡ ἐνταξίς των μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ὀφείλετο εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν καταγωγὴν των ἢ τὴν οἰκονομικὴν των κατάστασιν· εἶχε τὴν ἀ-

πλόγητα ἐνὸς ἀγριολούλουδου, ποὺ ἀναφύεται μέσα εἰς τὸ δάσος, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις διὰ τὴν παρουσίαν του καὶ χωρὶς νὰ καυχᾶται διὰ τὴν καταγωγὴν του.

Καὶ αὕτη ἀκόμῃ ἡ θρησκευτικὴ τῶν πῖστις, ὁ αὐστηρὸς Μονοθεϊσμός τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς θεμέλιον καυχήσεως· βιοῦται δι' αὐτῶν τόσον ἀπροσχηματίστως ὅσον καὶ ἡ χαρὰ παντός ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ κάλλους τῆς ἀνοίξεως.

Οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Σαδουκαῖοι καὶ αἱ ἄλλαι ὀργανωμέναι θρησκευτικαὶ τάξεις τῶν Ἑβραίων. διεκρίνονται διὰ τὴν στείραν καὶ ἄγονον τυπολατρείαν των καὶ διὰ τὴν ἁμαρτωλὴν προσπάθειάν των νὰ ἐμφανίσουν τὴν θρησκείαν ὑπὸ συγκεκριμένην ταξικὴν μορφήν καὶ νὰ πλαισιώσουν αὐτὴν μὲ μίαν κοσμικὴν αἴγλην. Ἐπιστευον εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅχι διότι διέβλεπον τὸν ὕψηλον καὶ ὑπερφυσικὸν χαρακτήρα τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Σινᾷ νομοθεσίας, ἀλλὰ διότι ἡ Ἱστορία ἀνέδειξε τοιοῦτον ἐθνικὸν ἥρωα, ἐνδοξον ἄνδρα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος ἐλέγχει τὴν ταισάτην κοσμικὴν «πίστιν» καὶ τοὺς λέγει, ὅτι ἐνῶ τιμοῦν τοὺς προφῆτας (ὡς ἐθνικοὺς ἄνδρας καὶ οὐχὶ ὡς μύστas), ἐὰν ἔζων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των, θὰ τοὺς κατεδίωκον.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς αὐτοὺς οἱ Ἀπόστολοι ἔζων μὲ τὴν νοσταλγικὴν προσδοκίαν τοῦ Μεσσίας. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν (Ἀνδρέας, Πέτρος, Ἰωάννης) ἴσως νὰ ἀπετέλουν πνευματικὴν συνοδείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἐρήμου, Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, σφοδρὸν ἀντιπάλου τῶν θρησκευτικῶν ἁμαρτωλῶν ἀντιλήψεων τῶν Φαρισαίων.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς οἱ 12 Ἀπόστολοι ἦσαν οἱ μόνοι ἐνδεδειγμένοι τύποι, νὰ συλλάβουν τὸ νόημα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ νὰ ἀνα-

Ἐκλεκτὰ Συνεργασίαι

ΔΙΑΪΤΟΥΣ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΑΣ ΝΑ ΜΑΘΩΣΙΝ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρὸς τὴν Ἐρίτιμον Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος
«Μακεδονία»

Εἰς Θεσσαλονίκην

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά.

Εἰς τὴν 4ην σελίδα τῆς ἐγκρίτου Ἐφημερίδος Σας ἡμερομηνίας 22 Ἰουνίου ν. ἡ. ἔ. δημοσιεύεται ἄρθρον ἐπιγραφόμενον «Ἡ Θεία Μετάληψις» καὶ φέρον ὑπογραφὴν ἔχουσαν τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα Γ.Ν.Σ., πραγματευόμενον δὲ θέματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν Πίστιν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κύριος ἀρθρογράφος οὗτος δὲν ἔχει πλήρως τὸ δνοματεπώνυμόν του, οὐδὲ διεύθυνσιν, νὰ ἀποτανθῶ εἰς τὸν ἴδιον, διὰ τοῦτο ἤθελον νὰ σᾶς παρακαλέσω—ἐὰν ἔχητε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην—ἵνα καταχωρήσητε εἰς τὸ ἐγκρίτον φύλλον Σας τὰ κα-

λάβουν τὴν ἀνὰ τὰ πέρατα διασποράν του. Ὁ χριστιανισμὸς ἀπὸ ἀπόψεως προελεύσεως ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἱστορίας· ἀποτελεῖ τὴν ἐν χρόνῳ παρουσίαν τοῦ ἀπολύτου. Ἀπὸ ἀπόψεως ὅμως ἀνθρωπίνης δεκτικότητος, ἀποτελεῖ πολῦτιμον θησαυρὸν λαϊκῆς εὐσεβείας. Μὲ ἄλλους λόγους ἀποτελεῖ λαϊκὸν κίνημα ἢ μᾶλλον κίνημα εὐσεβῶν λαϊκῶν ψυχῶν· ἀνάτασιν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς οὐρανοὺς χωρὶς τὴν συμπαράστασιν τῆς γνώσεως, τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς κοσμικῆς ματαιοδοξίας.

Ὁ χριστιανισμὸς δὲν διασώζεται, οὔτε διαδίδεται ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ἐγωϊσμόν, παρουσιαζόμενον καὶ ἐνεργοῦντα ὑπὸ τὸ σχῆμα μεγαλυνῶν ὀργανώσεων, ὑπερηφάνων καὶ ἀλαζόνων «θησκακευμένων», μεγαλοπρεπῶν καὶ κομψῶν τῇ διανοίᾳ ἐγκεφάλων. Ὁ χριστιανισμὸς ἔχει πάντοτε τοὺς ἀποστόλους του, τοὺς ἁγίους του, αὐτῶν τῶν ὁποίων ἡ εὐσέβεια ζυγίζει βαρύτερον τῆς φλυαρίας τῶν διάνοιχτων καὶ τῆς πολυτελείας ὀρισμένων «λειτουργῶν» του.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι, αὐτοὶ οἱ ἁγιοὶ εἶναι τὰ ἀνώνυμα στοιχεῖα τοῦ λαοῦ, τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ πραγματικῶς πιστεύουν, χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν πίστιν τῶν μὲ πλεῖστα νεκρὰ ἐξωτερικὰ σύμβολα.

Ὁ χριστιανισμὸς ἔχει καὶ σήμερον τοὺς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς του· ἔχει καὶ σήμερον ἐκείνους, ποὺ ἐὰν ἔζων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Σταυρώσεως θὰ ἀπέρριπτον τὸν Γλυκύτατον Ἐσταυρωμένον, διότι θὰ ἔστερείτο τῶν γνωρισμάτων τῆς κοινωνικῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς κοσμικῆς αἰγλῆς. Ἐχει ὅμως καὶ τοὺς ἁγίους του, τοὺς ἀποστόλους Του· αὐτοὺς οἱ ὅποιοι καυχῶνται εἰς τὴν γυνότητα Του, τὰς πληγὰς Του, τὸν ἀκάνθινον στέφανον· αὐτοὺς ποὺ θεωροῦν τὸν χριστιανισμόν οὐχὶ ὡς θεμέλιον κοσμικοῦ καθοσπρεπισμοῦ, ἀλλ' ὡς στάδιον ἀγῶνος καὶ μάχης σκληρᾶς.

τωτέρω· ἢ ἐν δυσκολίᾳ, νὰ διαβιβάσητε αὐτῷ τὴν παροῦσαν.

Πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ κ. Γ.Ν.Σ. ἔπρεπε γράφων νὰ δηλώσῃ: *ποίας θρησκευτικῆς δοξασίας ἀνθρώπος εἶναι αὐτός*, διὰ νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἀιτηθῇ θρησκευτικῶν ζητημάτων· *δίδει ὁρθόδοξος χριστιανὸς ἀποκρίσιν νὰ εἶναι οὗτος*. Ἀλλὰ καὶ ἄλλης δογματικῆς χριστιανικῆς ἀποχρώσεως ἔαν ἦτο, πάλιν ἤθελε φέρει, πρὸς πίστωσιν τῶν γραφομένων του, μαρτυρίας ἐκ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ ἐκ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ ἔφερεν μαρτυρίας τῶν γραφομένων του ἐκ τοῦ—μεγάλου μὲν βεβαίως καὶ σοφοῦ ἀνδρός, πλὴν *Ἑβραίου κατὰ τὸ θρησκειν*—*Ἀϊνστάϊν*, καὶ τοῦ Σβᾶϊτσερ. Ἐὰν ἦτο χριστιανός, ὁ γράφων, δὲν θὰ ἔγραφε ποτέ, ὅτι «ἡ Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου (καὶ βεβαίως περὶ τῆς αἰωνίου σωτηρίας πρόκειται) δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε σώζει ἐν κοιλίᾳ νεωμένου οἴνου, (ὡς τῆς ἀσεβείας τοῦ γράφοντος!! ἐννοοῦντος διὰ τούτων τὴν διὰ τῆς ἁγίας λαβίδος μετάληψιν τῶν ὀφραντῶν Μυστηρίων), οὔτε τοῦτο συγχωρεῖ ἁμαρτίας... ἀλλὰ τὴν σωτηρίαν μας τὴν εὐρίσκομεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους.

Ἐὰν ἦτο χριστιανὸς ὁ ταῦτα γράφων, θὰ εἶχε κάποτε διέλθῃ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκουσιν ὅλοι οἱ χριστιανοί, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ρητῶς ἀναφέρονται οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος, ὅτι «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς, σωθήσεται» ὁ δὲ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται» (Μάρκ. ΙΣΤ' 17). Καὶ «Ἐὰν μὴ τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰωάν. Γ' 5) Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος· ὅτι δὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα εἶναι ἐν, τὸ καὶ πρῶτιστον, τῶν *Μυστηρίων τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας*, τοῦτο μόνον δυνατὸν οἱ Τοῦρκοι καὶ Ἑβραῖοι νὰ ἀγνοῶσι· πιθανὸν δὲ καὶ ὁ ἀρθρογράφος κύριος Γ. Ν. Σ. ὥστε λοιπὸν *ἀβάπτιστος ΑΔΥΝΑΤΟΝ* νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἐπομένως φλυαρεῖ—ἐὰν δὲν κακουργῇ ἐν ἐπιγνώσει—ὁ κ. Γ. Ν. Σ. γράφων, ὅτι δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ σωτηρία διὰ τῶν Μυστηρίων.

Ἐπίσης εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην ἅγιον Εὐαγγέλιον (Κεφάλ. ΣΤ', στίχ. 53—54) λέγει ὁ Χριστὸς ὅτι «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πίετε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ... Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ». Ὅτι δὲ καὶ ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Μετάληψης, μόνον οἱ Ἑβραῖοι καὶ Μωσαμεθανοί, καὶ ἐκ τῶν χριστιανῶν οἱ μηδέποτε εἰσελθόντες εἰς χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μηδέποτε λαβόντες εἰς χεῖρας τῶν χριστιανικῶν βιβλίων *δύνανται νὰ ἀγνοῶσι*. Καὶ ἴσως ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι καὶ ὁ κ. Γ. Ν. Σ. γράφων, ὅτι «δὲν σώζει ἐν κοιλίᾳ νεωμένου οἴνου»!!! Καὶ ἐὰν εἶναι ἐξ αὐτῶν, νομίζω ὅτι οὐδεμίαν ἀρμοδιότητα ἔχει διὰ νὰ ἀσχολῇται μὲ ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Πί-

στεως· διότι «*Πίστις ἐστὶν ἐλπίζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος μὴ βλεπομένων*», κατὰ τὸν Μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐβρ. Κεφάλ. ΙΑ' 1).

Μὴ ἔχοντος ὅθεν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ Μυστήρια αὐτῆς τοῦ κυρίου Γ. Ν. Σ. περιτεύει πᾶσα πρὸς αὐτὸν ἀπάντησις· διότι λέγει κάπου πάλιν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος «*Οἶδαμεν δὲ ὅσα ὁ Νόμος λέγει, τοῖς ἐν Νόμῳ λαλεῖ· δικαίῳ δὲ νόμος οὐ κεῖται, ἀλλὰ τοῖς ἀνόμοις καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι τε καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίτοις καὶ βεβήλοις... ψεύσταις καὶ ἐπιδοκίμοις, καὶ εἴτι ἕτερον τῇ ὑγιανοῦσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται*» (Ρωμ Γ' 19, καὶ Α' Τιμοθ. Α' 9).

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν οὐδεμία ἀρμόζει ἀπάντησις εἰς τὸν ἀλλόφρονα κύριον αὐτὸν γράφοντα ἐν συνεχείᾳ καὶ λέγοντα: «*Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν ἂν κατώρθωσι μὲ τὴν θεϊαν μεταλήψιν μόνον νὰ σβῇσῃ τὴν ἁμαρτίαν του. Καὶ ἀλλοίμονον καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ πιστεύσῃ, ὅτι διὰ θεϊκῆς ἐπεμβάσεως τὰ μικρόβια δὲν μεταδίδονται μὲ τὴν θεϊαν μεταλήψιν. Ἐὰν ἡ θεία μεταλήψις ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται καθ' ὃν τρόπον γίνεται, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς μεταλαμβάνοντας κατόπιν ἐνὸς πάσχοντος ἐκ μεταδοτικοῦ νοσήματος», καὶ συνιστῶντα διὰ τούτων ἢ τὴν τελείαν ἀποχὴν ἐκ τῆς θείας Μεταλήψεως, ἢ τὴν δι' ἄλλου τρόπου μεταλήψιν τοῦ Σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου (ἴσως διὰ τῆς Παπικῆς ἀξίμου Ὁστικής), τὸν ὁποῖον οὕτω φρονοῦντα καὶ γράφοντα ἠθέλομεν, ἀπλῶς μόνον, νὰ ἐρωτήσωμεν: Ἀφοῦ αὐτὸς οὕτως μετέλαβε ποτε εἰς τὴν ζωὴν του οὕτως πρόκειται νὰ μεταλάβῃ—ἐφ' ὅσον δὲν πιστεύει—καὶ ἐτοιμῶς δὲν ἔχει φόβον νὰ μολυνθῇ ἀπὸ τὰ μικρόβια (ἴσως ὁ Θεὸς) τῆς Θείας Μεταλήψεως, τί τὸν μέλει καὶ τί τὸν ἐνδιαφέρει διὰ τοὺς ἄλλους τοὺς πιστεύοντας καὶ ἀφόβως μεταλαμβάνοντας; Ἴσως ἵνα πληρωθῇ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐλπόντος πρὸς τοὺς ὁμοίους του ὑποκριτὰς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους: «*Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν*» (Ματθ. ΚΓ' 14).*

Καὶ πρὸς μὲν τὸν κύριον Γ. Ν. Σ. ταῦτα.

Ἐπειδὴ καὶ μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐνδεχομένως νὰ ὑπάρχωσι τινὲς ἐξ ἀγνοίας φρονοῦντες, ὅτι εἶναι δυνατόν διὰ τῆς ἁγίας λαβίδος τῆς Θείας Μεταλήψεως νὰ μεταδοθῶσιν εἰς αὐτοὺς μικρόβια, τούτων χάριν λέγομεν, ὅτι:

«*Ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον ἐστὶ*» λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος (Ἐβρ. ΙΒ' 29), ἀφοῦ δὲ ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, εἶναι ὁ Θεός, ἡ δὲ ἁγία Κοινωνία εἶναι αὐτὸ τὸ Τιμιον Σῶμα καὶ αὐτὸ τὸ Τιμιον Αἷμα Του, εἶναι δυνατόν νὰ προχωρήσωσι τὰ μικρόβια εἰς τὸ πῦρ; Τὸ πῦρ αὐτὸ καίει μόνον τὴν καίαν καὶ μοχθηρίαν, κατακαίον καὶ τοὺς ἀναξίως μεταλαμβάνοντας αὐτό, κατὰ τὸ λόγιον «*πῦρ γὰρ ὑπάρχει τοὺς ἀναξίους φλέγων*». Περὶ αὐτοῦ τοῦ πυρὸς τῆς ἁγίας Κοινωνίας γράφων ὁ Ἅγιος οὐρανοφάντωρ Μέγας Βασίλειος, λέγει: *Τοῦτο τὸ πῦρ δαιμόνων*

ἐστὶ φυγαδευτήριον, κακίας τε καυστικόν, ἀναστάσεως δύναμις καὶ ἀθανασίας ἐνέργεια, ψυχῶν ἁγίων φωτισμός καὶ λογικῶν δυνάμεων σύστασις, ψυχῆς καὶ σώματος ἱσχύς. Τοῦτο τὸ πῦρ εὐδωμέατα καὶ εἰς ἡμᾶς φθάσαι, ἵνα πάντοτε ἐν τῷ φωτὶ περιπατοῦντες, μὴδὲ πρὸς βραχὺ προσκόψωμεν ποτε».

Ἐκτὸς ὅμως τῆς Πίστεως, καὶ αὐτὴ ἡ πείρα μᾶς διδάσκει, ὅτι ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον, ἦτοι ἐπὶ 1956 ἔτη, μεταλαμβάνοντων, μετὰ πίστεως καὶ φόβου Θεοῦ, τῶν χριστιανῶν τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, οὐδέποτε ἠκούσθη, διὰ μετεδόθη εἰς χριστιανὸν μικρόβιον ἐκ τῆς Θείας Μεταλήψεως, καθὼς δύνανται νὰ βεβαιώσωσι καὶ οἱ ἐν τοῖς φθισιατρείοις, λεπτοκομείοις καὶ λοιποῖς νοσηκομείοις μεταδοτικῶν, λοιμωδῶν καὶ ἀνιάτων νοσημάτων ὑπηρετοῦντες καὶ ἐφημερεύοντες εὐλαβέστατοι Ἱεροεῖς μεταλαμβάνοντες διὰ τῆς ἁγίας λαβίδος τοὺς τε ἀσθενεῖς καὶ ὑγιεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διὰ τῆς αὐτῆς μεταλαμβάνοντες καὶ ὅμως χαίροντες ὑγείας τοιαύτης, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξήλευνεν ἀσφαλῶς καὶ ὁ κ. Γ. Ν. Σ. καὶ ὅσοι ἄλλοι μικροβιοῦντες, ὅχι ὅμως ἐκ τῆς λαβίδος τῆς Θείας Μεταλήψεως, ἀλλ' ἐκ τῶν διαφόρων καταχρήσεων καὶ τῶν λοιπῶν ἀνονομάσεων ἔργων αὐτῶν παραλειπομένων ὡς εὐκόλως ἐννοουμένων καὶ περὶ τῶν ὁποίων εἶπεν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος τὰ φοβερά λόγια «*διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀρρωστοὶ, καὶ κοιμῶνται*» (ἦτοι ἀποθνήσκουσι) ἱκανοί» (Α' Κορινθ. ΙΑ' 30).

Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν ἔργων τῶν αἰσχρῶν, ἐκ τῶν ἀδικιῶν καὶ ἱεροσυλιῶν, ἐκ τῶν βλασφημιῶν, ἐπιπορκιῶν καὶ παντὸς εἶδους μαγεῶν, καὶ τῆς παραβάσεως τῶν λοιπῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ προφυλάσσωνται οἱ χριστιανοὶ φοβούμενοι τὴν δόγην τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία, δόγῃ τοῦ Θεοῦ, διὰ ταῦτα «*ἐρχεται ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» ὥς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Κολοσ. Γ' 6), καὶ ὅχι νὰ φοβῶνται τὴν μετάδοσιν μικροβίων ἐκ τῆς ἁγίας λαβίδος τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Χριστὸς εἶναι Ζωή, καὶ δπου εἶναι ἡ Ζωή, οὐδεὶς φόβος, οὐδὲν πάθος, οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος ἐκεῖ χωρεῖ. Αὐτὸ μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἰπὼν «*Εγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή*». (Ἰωάν. ΙΑ' 25).

Ἀντώνιος Μουσάκας Μοναχός

Ἱερὰ Σκήτη Καυσοκαλυβίων Ἀγίου Ὁρους

Ἐπεράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφείλλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστελλόντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς των χρημάτων.

Ὑπαθύριος Ὑλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

Τὰ θαύματα τῆς Ἑορτατικῆς δραστηριότητος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗΝ ΑΓΟΡΑΝ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΗΤΡΙΑΣ».

«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐχὴ τῷ ἔργῳ-
ζομένῳ τὸν ἀγαθόν» (Ἀπ. Παῦλος)

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρκετὰ εὐλαβεῖς καὶ ἐναρέτους Ἱερομονάχους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος χαρακτηρίζει συνήθως τὰς γυναῖκας ὡς «λύκαινες», προκειμένου νὰ ἀποτρέψῃ τοὺς νέους ἀπὸ τὸν γάμον καὶ νὰ ἀφιερῶσαι τοὺς ἑαυτοὺς τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως ἔχει δίκαιον, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν σημερινὴν «μοντέρνα» γυναῖκα, ἣ ὅποια ἐνσαρκώνει ὅλα τὰ ἀβυσσαλέα πάθη καὶ ἣ ὅποια δι' ὅτι-δήποτε ἄλλο εἶναι ἱκανή, ὅχι ὅμως διὰ σύζυγος καὶ μητέρα. Ἄν καὶ οἱ κοσμικοὶ ἄνδρες, δὲν ὑστεροῦν εἰς κτηνωδίαν, δικαιούμενοι νὰ χαρακτηρισθῶσι κατὰ πλεον τῶν λύκων. Ὁ λόγος πάντως περὶ γυναικός.

Ὅσοι ὅμως ἐπεσκέφθησαν τὴν φιланθρωπικὴν ἀγορὰν, ποὺ διωργάνωσαν τὰ μέλη τῆς ἀδελφότη-
τος Κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγή-
τρια», εἰς τὴν αἰθούσαν Πειραιῶς «Πάλλας», ἀσ-
φαλῶς θὰ ὑπεκλήθησαν μὲ σεβασμὸν πρὸ τῆς τρυ-
φεῆς στοργῆς τῆς γυναικείας ψυχῆς καὶ τῆς ἀνυ-
περβλήτου δραστηριότητος, τὴν ὅποιαν ἐπιτυγχάνει
αὕτη, προκειμένου νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πάσχοντας,
τὰ ὀρφανὰ, τοὺς ἀσθενεῖς. Εὐχαριστῶς δὲ θὰ ἐχα-
ρακτήριζε τὴν χριστιανὴν γυναῖκα ὡς Μέλισσαν.

Θὰ προσπαθῶμεν νὰ δώσωμεν μίαν ἀμυδρὰν
εἰκόνα τοῦ πραγματοποιηθέντος θαύματος. Ἡ σκη-
νὴ εἰς τὴν αἰθούσαν Πειραιῶς «Πάλλας»
(Βασιλ. Σοφίας 147). Ἀπὸ τὸ Σάββατον πυρετώ-
δης ὁργασμός. Ἐστήθησαν περὶ τὰ 1000 (χίλια)
τραπεζάκια κατὰ μῆκος τῶν τοίχων καὶ εἰς τὸ κέν-
τρον τῆς αἰθούσης. Περὶ τὸ λυκαυγὲς τῆς Κυριακῆς
τὰ τραπεζάκια διεκοσμήθησαν ἀπὸ ποικίλα εἶδη
χειροτεχνίας, διάφορα μικροαντικείμενα, εἰκονίτσες
καὶ ἐν γένει πραγματάκια, καλύπτοντα τὴν ἀξίαν
τοῦ εἰσιτηρίου. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ αἰθούσα παρου-
σίαζε τὴν εἰκόνα ἐμπορικῆς αἰθούσης, φιλοτέχνως
καλλωπισθείσης. Εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τῆς αἰθού-
σης πολυτελέστατον περίπτερον διέθετε δι' εἰδικῶν
λαχνῶν πολύτιμα ἀντικείμενα ἀξίας, (κουβέρτες —
ὠραίας ἐσάρπας κ.τ.λ.) εὐγενῶς παραχωρηθέντα ἀπὸ
ἐμπορικῶν οἴκων ἢ ἀπὸ φιλανθρωπῶν ἰδιώτας.
Ὡς καὶ ἐμφαλωμένοι οἶνοι τοῦ Βασ. Κτήματος Τα-
τοῦ, δωρηθέντες εὐγενῶς διετίθεντο ὑπὲρ τοῦ
φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς εἰδικῶς ἀποκλεισθέντα χώ-
ρον (παραβὰν) ἐγίνετο τὸ «ψάρεμα». Ἐκπολῆσις μι-
κροαντικειμένων ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἀπὸ ἀπόψεως διακοσμήσεως καὶ
πλουτισμοῦ τῆς αἰθούσης.

Ἡ κίνησις ἀπὸ τῶν προϋνῶν ὥρων ὑπῆρξε ἀρ-
κετὰ σημαντική. Ἡ παρουσία τῶν ἱερέων μας ἐξη-
γίασε τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν καὶ προσέδωκε
ἐκκλησιαστικὸν χαρακτήρα εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν
κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν. Ἐτοποθέτησε τὸ γεγονός
αὐτὸ πλησίον τῶν μεγάλων φιλανθρωπικῶν σταθ-
μῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶς ὑπενθύμισε τὴν πρῶ-

τὴν ἀποστολικὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ Χρι-
στianoί, ὅπως μᾶς ἐξιστοροῦν αἱ Πράξεις, ἔφερον μὲ
ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐτοποθέτουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν
Ἀποστόλων πολύτιμα ὑλικά ἀγαθὰ, διὰ νὰ διατί-
θηνται εἰς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀσθενεῖς. Ἡ κίνησις
ἐκορυφώθη τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ὅποτε ἦτο
σχεδὸν ἀδύνατον νὰ βαδίσῃ κανεὶς ἐντὸς τῆς αἰ-
θούσης.

Δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ στιγμιότυπα :
Μία γυναικούλα, ἀρκετὰ προχωρημένη εἰς τὴν ἡλι-
κίαν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην καὶ τρίτου ποδός, διὰ νὰ
ὑποβατάσῃ τὸ κουρασμένο σῶμα της, ἔλεγε θριαμ-
βολογούσα καὶ ἐπαίρομένη διὰ τὴν κοσμικὴν τῆς
δραστηριότητα.

— Παιδάκι μου ἔχω πάει σὲ ἀρκετὰ λαϊκὰ ἀγο-
ρὰς μέχρι τώρα !

Συγκινητικὴ ἡ ἀλληλεγγύη τῶν μετεχορῶν κυ-
ριῶν καὶ δεσποινίδων. Πολλοὶ Πειραιεῖς ἠθέλησαν
νὰ φιλοξενήσουν τὰς μεγαλυτέρας τοῦλάχιστον κυ-
ρίας κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας. Οὐδεμία ἐδέχθη
τοιαύτην πρότασιν. Ἀπασα συνεκαουχήθησαν, πε-
ριελούσθησαν ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, ἐταλαιπωρήθησαν,
χάριν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ὠραίου ἰδανικοῦ τῆς ἀγάπης.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν, ἀπήντησε μία ἐξ αὐτῶν
χαρακτηριστικῶς ἡ σημερινὴ ἡμέρα καὶ κατὰ τὴν
τελευταίαν τῆς στιγμῆς εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν
ἀγάπην· ἀγάπη δὲ σημαίνει ὅχι μόνον προσφορά
ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ συμμετοχὴ εἰς θυσίας.

Δὲν ἀντελήφθη ἄλλα προάστια ἢ χωρία τῆς
Ἀττικῆς καὶ δι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι δὲν κάμνω
σκανδαλώδη ἐξαίρεσιν, ἐὰν τονίσω τὴν παρουσίαν
εὐγενικῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς Παιανίας
(Λιόπρσι) μὲ τὸ ἀρκετὰ πλούσιο τραπεζάκι τους καὶ
συγχαρῶ τὸ εὐσεβὲς παράρτημα διὰ τὸ «παρόν» του
εἰς τὸ προσκλητήριο τῆς Ἀγάπης.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ μεριμνᾷ δι' ὅλα τὰ ὄντα,
κατ' ἐξαίρεσιν διὰ τὸν ἄνθρωπον. «Ὁρφανὸν καὶ
χήραν ἀναλήψεται» διὰ τίνος ὅμως τρόπου; διὰ
τῆς ἀγρύπνου στοργῆς καὶ δραστηριότητος τῆς φιλαν-
θρώπου γυναικός. Ἐὰν ὁ ἄνδρας ἔχει τὸ προνόμιον
νὰ εἰσέρχεται ὡς θύτης εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων
καὶ νὰ προσφέρῃ τὸν προσφέροντα καὶ προσφερό-
μενον Κύριον κατὰ τὴν τέλει τοῦ Μυστηρίου τῆς
Θείας Εὐχαριστίας, ἡ χριστιανὴ γυναῖκα ἔχει τὴν
δύναμιν νὰ ἀκτινοβολῇ ἀγάπην καὶ καλωσύνην καὶ
νὰ ἀναδεικνύεται τὸ ἐκλεκτὸν ὄργανον τῆς Θείας
Προνοίας εἰς τὸν τομέα τῆς προστασίας τῶν ὀρφα-
νῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἀρκετὰ πλάσματάκια τοῦ Θεοῦ, πληγωμένα ἀπὸ
τὴν ὀρφάνια, τὴν δυστυχία, τὸν πόνο θὰ δοιμάσουν
τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὠφέλεια τῆς ἐξοχῆς. Ἀρκετὰ πλά-
σματάκια, θὰ αἰσθανοῦν τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ
θωπεύῃ τὰ προσωπάκια τους καὶ νὰ τὰ καθιστᾷ
εὐτυχῇ.

Καὶ κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν τελετουργίαν κατὰ

τὴν κατανυκτικὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας Ἀγγελοι τοῦ Ὑψίστου θὰ ἀναγράφουν τὸ ὄνομα τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων, ποὺ εἰργάσθησαν, εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, παραπλευρῶς δὲ θὰ ἐκθέτουν τὸν κόπον, τὸν ἰδρώτα, τὴν ταλαιπωρίαν των διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὁ σκοπὸς τῆς Ἀγάπης, ἡ προστασία τοῦ ἀπόρου καὶ ἀσθενοῦς μαθητοῦ τῶν κατηχητικῶν μας.

Ἀλλὰ ἐκ τῆς σταυροφορίας αὐτῆς καὶ μία ἄλλη ψυχὴ ἰδιαίτερος θὰ ἀνακουφισθῇ καὶ μὲ πατρικὴν παρηγορίαν θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀειμνήστου Παιμενάρχου μας Χρυσοστόμου, ὅστις ὑψόλογησε τὴν ἰδρυσιν τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας» καὶ ἐδοκίμασε τὴν μεγαλυτέραν χαρὰν ἐκ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ.

Ἡ στήλη αὐτῇ ἰδιαίτερος συγχαίρει τὰς φιλοπόνους Μερίσσας τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» καὶ ὅσας εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς. Τὰ ὀνόματά των μνημονεύονται εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν αἰώνων ὁ Ἀπ. Παῦλος κραυγάζει δι' αὐτὰς «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εὐχὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν».

Ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀπ. Παύλου

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μολοντί κηρύττει τὴν ἰσότητά των δύο φύλων, τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναί-
κός, ἐν τούτοις ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὅτι ὁ καταμερισμὸς ἐργασίας καὶ ἡ φύσις τοῦ ἀνδρὸς τὸν τοποθετεῖ ὁ ψηλότερον τῆς γυναίκος. Διότι «οὐκ ἐκτίσθη ἄνθρωπος διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα». Πνευματικῶς ὅμως εἶναι καὶ τὰ δύο φύλα ἰσοδύναμα. Εἰς τὸν κοινωνικὸν δὲ βίον ἀλληλοσυμπληροῦνται, «πλὴν οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρός, οὔτε ἄνθρωπος χωρὶς γυναίκος ἐν Κυρίῳ». Ὡστε γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς γυναίκος, τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ αὐταρχικὴ καὶ βάρβαρος διωγαγὴ τοῦ ἀνδρός ἐναντὶ τῆς γυναίκος.

Ἀνωτέρω ὁμιλήσαμε διὰ τὸν καταμερισμὸν ἐργασιῶν μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Τοῦτο φαίνεται σαφῶς εἰς ὅσα λέγει ὁ Ἀπόστολος διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν γυναικῶν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. «Ὁ ἄνθρωπος ἀνυψώνει τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς δουλείας εἰς τὸ φῶς τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας ἐν Χριστῷ, ἐν τούτοις ἀπαιτεῖ ὅπως «αἱ γυναῖκες ὁμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν». Καὶ ἐνῶ προτείνεται τοῦτο χάριν τῆς «εὐσχημοσύνης», ἀναγνωρίζεται καὶ συνιστᾷ τὸν θεσμὸν τῶν διακονισσῶν.

Αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος ἄλλωστε εὐφώνως ἀναφέρει ὀνόματα γυναικῶν συνεργατίδων του καὶ ἀναγνωρίζει τὰς πολυτίμους ὁηρησίας των εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κηρύγματος. Ὡς ἐπιστάγραμμα μάλιστα τῆς ἀρμονικῆς καὶ ἐν πνεύματι Χριστοῦ συμβιώσεως τῆς οἰκογενείας, ὁ Ἀπόστολος μεταχειρίζεται τὴν εἰκόνα αὐτὴν διὰ τὴν ὑποδηλώσιν τὸν μυστηριώδη χαρακτήρα τῆς σχέσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Παῦλος δὲν συντάσσεται μὲ τὰς αὐστηρὰς ἀσκητικὰς ἀντιλήψεις αἰτίνας ἐθεώρουν τὸν γάμον ὡς μολυσμὸν τῆς σαρκός. Ἀντιθέτως, ὅταν οὗτος τελεῖται ἐν Κυρίῳ, ἀποβαίνει δεσμὸς ἀμόλυντος καὶ ἄγνους. Προφυλάσσει μάλιστα τοὺς νυμφευομένους ἀπὸ τὴν παραβάσιν τῆς ἐβδόμης ἐντολῆς. Ἡ δὲ γυνή, ὡς λέγει, «σωθήσεται διὰ τῆς τεκνογονίας».

Καὶ θεωρεῖ μὲν τὴν παρθενίαν, χάριν τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου, ἀνωτέραν, ἐν τούτοις ψυχολογικώτατα πιστεύει, ὅτι δὲν δύνανται πάντες νὰ χωρῇ-
σωσι τὴν ὁδὸν ταύτην. Δι' αὐτὸ καὶ προσθέτει ὅτι «ἕκαστος ἔχει ἴδιον χάρισμα».

Ἀπαξ ὅμως καὶ τελεσθῇ οὗτος, πρέπει νὰ θεωρεῖται ἀπαρξίαςτος. Οὔτε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν γυναῖκα, οὔτε ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Εἰς τοιοῦτον ὕψος μάλιστα φθάνει τὸ ἀπαρξίαςτον τοῦ γάμου, ὥστε πρέπει νὰ διατηρῇται οὗτος καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἐν μέλος εἶναι πιστὸν εἰς Χριστόν, ἐνῶ τὸ ἕτερον εἶναι μακρὰν αὐτοῦ. Τόσον πολὺ πιστεύει ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἀναμορφωτικὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου. ὥστε νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ τὸ ἕτερον μέλος θὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς πίστεως.

Ἐξαιρετικαί καὶ ἄκρως ψυχολογημέναι εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ μεγάλου ἀποστόλου περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.

Αὐτὸς ὅστις ἀνεμόρφωσε κόσμους ὁλοκλήρους καὶ ἐπαιδαγώγησεν εἰς Χριστὸν λαοὺς καὶ ἔθνη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγνοήσῃ τὰ παιδία, τὴν ἐλπίδα τοῦ «αἰῶριον».

Κηρύττει, ὅτι πρέπει ἐξ ἀκαλῶν δυνάμεων νὰ διδάσκωμεν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ παιδία. Πόσον ὑπέροχοι εἶναι αἱ ὑπομνήσεις ποὺ κάμει πρὸς τὸν Τιμόθεον διὰ τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν ἔτυχε οὗτος παρὰ τῆς μητρὸς του Εὐνίκης καὶ τῆς μάμης του Λωίδος! Οἱ γονεῖς θὰ πρέπει νὰ ἐκτρέφουν τὰ τέκνα των ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, νὰ μὴν ἐρεθίζουν ἢ ν' ἀδικοῦν αὐτά. Ἡ συμπεριφορὰ των πρέπει νὰ εἶναι ἡλεγκμένη, προσεκτικὴ, παιδαγωγικὴ. Ἡ στοργὴ καὶ ἡ φροντίς τῶν γεννητόρων μέριμνα καὶ καθήκον καθημερινόν. Ἐν τούτοις οὐδέποτε πρέπει νὰ φθάνῃ τὰ ὅρια τοῦ θησαυρισμοῦ καὶ τῆς υπερβολικῆς χρησιμοθηρίας.

Αὕτη εἶναι ἡ μία ὄψις τοῦ νομίσματος. Ἡ ἄλλη εἶναι τὸ χρέος τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς. Ὁ ἀπόστολος μετ' ἐμφάσεως τονίζει τὴν πέμπτην ἐντολὴν τὴν ὁποίαν μάλιστα χαρακτηρίζει ὡς «πρώτην ἐν ἐπαγγελίᾳ». Καὶ τὸ χρέος αὐτὸ οὐδόλως ἐξασθενεῖ ἀπὸ τὸ ὅτι «ὁ ἄνθρωπος καταλίπῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθῇ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ». Ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ χρέος σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς «εὐάρεστος τῷ Κυρίῳ».

Αἱ ἰδέαι αὗται τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀπεδείχθη ὅτι ἀποτελοῦν τὰ καλλίτερα θεμέλια τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας. Ὁ μεγαλοφυὴς ἀπόστολος ὑπῆρξε μέγας γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μετὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ πλεονεκτήματα αὐτῆς, δι' αὐτὸ καὶ αἱ διδασκαλαὶ του ἀποτελοῦν αἰώνιον κτῆμα τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ μᾶς προσανατολίζουν πρὸς τὸν κόσμον τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ΜΑΣΣΩΝΙΑ

Ὁ σκοπὸς καὶ τὰ ἔργα τῆς

Υπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνακίου Χ. Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὅπως τὰ ἀναιδῆ καὶ ἀδιάντροπα Καλλι-
στεῖα, ἐλκύουν ὅλους τοὺς ὀφθαλμοπόρνους καὶ
ἀνηθίκους ἵνα βλέπωσι καὶ θαυμάζωσι τὰ γυναι-
κεῖα τρωτά, οὕτω καὶ ἡ Μασσωνία ἔλκει πρὸς ἑαυ-
τήν, δυστυχῶς, Βασιλεῖς, Ὑπουργοὺς, Πρωθυπουργ-
οὺς, Βουλευτάς, Στρατηγούς, καὶ Ἀρχιερεῖς, διότι
χαρίζει τοῖς πᾶσιν ὁ σφυριλατηθεὶς ὑπ' αὐτῶν (Ἀρ-
χιτέκτων τοῦ σύμπαντος) ἄρεσιν ἁμαρτιῶν, ἐλευ-
θερίαν εἰς πάντας, ἱκανοποιεῖν ἀφαιδῶς ὅλων τῶν
κηρυγμάτων ὑπογραφιστῶν παθῶν τὴν ἀπαιτήσεων, καὶ
σκοπίζει τοῖς πιστοῖς τοῦ ἀκολούθως, ὅμως γενι-
κῶς καὶ σαρκικὰς ἀπολαύσεις πού ὀρίζει ὁ Μαιω-
νᾶς καὶ ὁ ἄρχων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ὁ
διάβολος, διασκεδάσεις, φαγοπότια, χοροὺς, θέα-
τρα, κινηματογράφους, καὶ πάντα τὰ τερπνὰ καὶ
εὐχάριστα τοῦ κόσμου τούτου. Ἐνῶ ὁ Χριστιανι-
σμός, διδάσκει ὅμως τὰ ἐναντία, καταπατεῖ καὶ κα-
ταφρονεῖ τὴν ὕλην, καὶ τὰς σαρκικὰς βρωμερὰς ἐπι-
θυμίας καὶ ἀπολαύσεις, καὶ ἀναβιβάζει τὸν ἄνθρω-
πον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, καὶ τὸν Χρι-
στιανικῶν ἐντολῶν καὶ ἀρετῶν, ἀγάπης, νηστείας,
ἐγκρατείας, ἡθικῆς, ἐλεημοσύνης, ταπεινώσεως, εὐ-
σεβείας κ.τ.λ. εἰς δυσθεώρητα πνευματικὰ ὕψη, εἰς
τὴν Εὐαγγελικὴν τελειότητα, εἰς τὸ βραχὺ τι παρ'
ἀγγέλους, καὶ εἰς ἀγιωτικὴν κατάστασιν ὅπου ἐδη-
μιουργήθησαν παρὰ τοῦ Θεοῦ οἱ πρωτόπλαστοι,
πρὶν τῆς παρακοῆς, οὐ ἔνεκα, τοῖς ὑπετάσσοντο
πάντα τὰ στοιχεῖα, τὰ ζῶα, καὶ πᾶσα πνοὴ καὶ ζωὴ
ἐν τῷ Παραδείσῳ. Εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν ἐφθα-
σαν διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀρετῶν καὶ τῆς πίστεως εἰς
τὸν Χριστόν, πάντες οἱ ἄνθρωποι τῆς Χριστιανισμοῦ,
ἐκαμναν θαύματα καθημερινῶς, σημεῖα καὶ τέρατα,
μετέβαλαν δόσεις ἡθελεν τὰ ὄρια τῆς φύσεως,
ἐφραξαν στόματα λεόντων, ἐσβυσαν δύναιμι πυρός,
ἐνίκησαν παρεμβολὰς ἄλλοτριῶν, ἀνέστησαν νεκροὺς
ἐθεράπευσαν ἀσθενεῖς, ὁμαίνοντες τυφλοὺς, ἤγει-
ραν παραλυτικούς, ἰάτρουνσαν διαιωνιζομένους, καὶ
πᾶσαν ἄλλην ἀσθένειαν μὲ μόνην τὴν διαταγὴν τῶν
ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς σημαίας τοῦ
Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐγένοντο δηλαδὴ ἂν
ἐπιτρέπεται ἡ λέξις «ισόθεοι», ὑποτάξαντες τὰ
πάντα τῇ θελήσει τῶν, ὡς οἱ πρωτόπλαστοι πρὶν
τῆς Παρακοῆς. Αὕτη λοιπὸν ἐστὶν ἡ νικησασα τὸν
κόσμον ἡ πίστις ἡμῶν. Αὕτη ἀποδεικνύει περιτρώ-
ως διὰ τῶν ὑπερφυσικῶν τούτων θαυμάτων, ὅτι ἡ
μόνη ἔλληθης θρησκεία, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός,
εἶναι ὁ ἐν Τριάδι ἁγία προσκυνούμενος Πατὴρ Υἱὸς
καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία θεότης, μία δύναμις, ὡς ἡ
Ἅγία Γραφή παλαιὰ καὶ νέα μᾶς διδάσκει—καὶ
ἀποδεικνύει.— Ὅσοι λοιπὸν δεχθῶσι τὴν Μασσω-
νίαν, καὶ ὀρκισθῶσιν εἰς τὸν Μ. Ἀρχιτέκτονα τοῦ
σύμπαντος Θεὸν δόλοσφαιρον καὶ ἀνύπαρκτον, ἢ
μᾶλλον δαίμονα καμουφλαρισμένον εἰς θεόν, ἀρνοῦν-
ται τὸν Χριστόν, τὴν Πατρίδα, οἰκογένειαν, φίλους
κ.τ.λ. καὶ δηλώνουν τυφλὴν ὑπακοὴν καὶ ἀφοσίωσιν
εἰς τὴν Μασσωνίαν, ἥτις διευσθύνεται ὑπὸ τῶν Ἀγ-

γλων Ἑβραϊομασσῶνων, οἵτινες πολλάκις ὅταν
ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον τῆς Μασσωνίας, διατάσσουν
τοὺς Πολιτικοὺς ἢ Στρατιωτικοὺς ἢ Ἐκκλησιαστι-
κοὺς μιᾶς χώρας ὁταδούς των, νὰ ἐνεργήσουν ἐναν-
τίον τῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδος των, καὶ τοῦ
ἑαυτοῦ των ἀκόμη, καὶ ἂν δὲν ὑπακούουσιν δολοφο-
νῶνται ἐντὸς 20 ἡμερῶν!!! Ὡστε οἱ Μασσῶνοι
δὲν ἔχουν Πατρίδα, δυστυχῶς, οὔτε θρησκείαν, οὔτε
γονεῖς, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους, εἰμὴ μόνον τὴν
Μασσωνίαν!!! Δι' αὐτὴν καὶ μόνον ζοῦν ἐργάζον-
ται καὶ ἀποθνήσκουν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Χίτλερ
γνωρίζων τὴν δολιότητα καὶ πικραρόφωσιν των,
ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἀπὸ ὅλας τὰς κρατικὰς θέσεις, καὶ
ἐξέδωκε τῆς Γερμανίας, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ
πολέμου, καθὼς καὶ ὁ Μουσσολίνι ἀπὸ τὴν Ἰτα-
λίαν, ἢ Ἑλβετία, ἢ Ρουμανία, καὶ ἄλλα κράτη, καὶ
μόνον ἐδῶ ἢ Ἑλλάς καθὼς Μασσωνοκρατουμένη, τοὺς
ἐδέχθη καὶ ἐφιλοξένησεν ὑποκρινομένη τὸν ἡλίθιον.

Ἀκολουθεῖ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Αἱ βανανσοτήτες τῶν κατὰ τόπους ἐπισκόπων
συνεχίζονται εἰς βάρος τῶν ὁμολογητῶν ἱερέων μας.
Δὲν γνωρίζουν, ὅτι ὄνειδος καὶ αἰσχύνῃ ἀποκομι-
ζουν, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ καταβάλλουν τὸ κίνημα
τῆς εὐσεβείας.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ χρόνος θὰ τοὺς πείσῃ «ὅτι
σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν».

Π ρ ὁ ς

Τὸν Ἐξοχώτατον Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ
Θρησκευμάτων

Ἀ θ ῆ ν α ς

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν εἰς Ὑμᾶς
τὰ κάτωθι καὶ νὰ ἐξαιτήσωμεν τὴν Ὑμετέραν ἀν-
τίληψιν καὶ συνδρομὴν διὰ τὴν λήψιν τῶν δεόντων
μέτρων.

Τὴν 2)16 Ἰουνίου ἐ. ἔ. συνελήφθη ὑπὸ Ὁργά-
νων τῆς Βασιλικῆς Χωροκῆς τοῦ Σταθμοῦ Χωροκῆς
Γαρυδικίου Ὁμιλιῶν ὁ Ἱερεὺς τοῦ παραρτήματος
τῶν Παλαιοήμερολογικῶν τῆς Κοινότητος Πουγκα-
κίων καὶ προσαχθεὶς αὐθημερὸν τῇ συνοδείᾳ Ἀστυ-
νομικοῦ Ὁργάνου εἰς τὴν Μητρόπολιν Φθιώτιδος
ἀπεσχηματίσθη καὶ ἐκάρη.

Ἀνεξαρκῆτως τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῶν τοιούτων
ἐνεργειῶν ἔχομεν τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ κατὰ τοιοῦ-
τον βάνανσον τρόπον ἀποπομπὴ ἐνὸς λειτουργοῦ τοῦ
Ὑψίστου ἀποτελεῖ πράξιν ἀνικαιμένην πρὸς τὰς
ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῆς στοιχειώδους ἀξιοπρε-
πείας καὶ τῆς εὐπρεπείας, ἀποτελοῦσα αὐτόχρημα
ὕβριν, προσβολὴν καὶ ἀσέβειαν ἐναντι τοῦ θρησκευ-
τικοῦ συναισθήματος τῶν πιστῶν καὶ εὐλαβῶν Χρι-
στιανῶν.

Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια καθίσταται ἔτι ἀξιοκατά-
κριτος καὶ ἀξιόμειπτος ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι κα-
τὰ τὸν αὐτὸν χρόνον πᾶς Ἕλλην πολίτης ἔχει τὸ
συνταγματικὸν δικαίωμα νὰ ἀκολουθῇ οἰανδήποτε
θρησκείαν καὶ δοξασίαν καὶ νὰ εἶναι ἀκόμη καὶ
ἄθεος.

Καὶ ἐνῶ δὲν διώκονται σωρεῖα ξένων προταγαν-
δῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν δοξισμῶν καὶ θρησκευμά-
των, εἰς ᾧ μάλιστα ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίσημος ἐγκαθί-

δρυσιν οἰκῶν λατρείας καὶ ἡ ὑπαρξίς ἰδίων θρησκευτικῶν λειτουργῶν, τοῦναντίον τοιαύτη καὶ τοσαύτη ἐπιδεικνύεται σκληρότης, βαναυσότης καὶ ἀναληγσία ἔναντι γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον ἀμάχημα εἶναι νὰ ἀκολουθοῦν πιστῶς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ νὰ εἶναι Χριστιανοὶ τοῦλάχιστον ὅσον καὶ οἱ διώκται τῶν.

Ἐξαιτούμεθα ὁθεν ὅπως δώσετε τὰς δεούσας ἐντολὰς καὶ μὴ ἐπιδεικνύηται τοιαύτην συμπεριφορὰ τῶν ὑφ' Ὑμᾶς Ὁργάνων ἔναντι γνησίων Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ δὴ λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου ἅφ' ἑτέρου δὲ ἀφιέμεθα ἀνεμπόδιστοι εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων.

Εὐπρεπίζονται

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον Παλατιομερολογιτῶν
Φιδιώτιδος

Κων/ντίνος Ἀντωνόπουλος Πρόεδρος

Ἰωάννης Παντοζῆς Ἀντιπρόεδρος

Δημήτριος Καρκάνης Γραμματεὺς

Ἀθανάσιος Κουσουρῆς Ταμίας

Δημήτριος Μητροπαπᾶς Μέλος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Τὸ κατωτέρω ὑπόμνημα ὑπεβλήθη εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ὑπὸ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., καὶ ὅπερ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὑπεσχέθη νὰ τὸ ὑποβάλῃ εὐμενῶς εἰς τὴν Σύνοδον.

Π ρ ὁ ς

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον

τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας

Κύριον, Κον ΔΩΡΟΘΕΟΝ

Μακαριώτατε,

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παλατιομερολογίτας, ἐμμένοντες εἰς ἃ πρεσβεύουσιν ἐκ Σεβασμοῦ πρὸς τοὺς κανόνας καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑποβάλλουσι Ὑμῖν τὰ σέβη τῶν.

Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως Αὐτῆς, εἶναι ἡ ὑποβολὴ μιᾶς παρακλήσεως καὶ εὐχῆς, συμφώνου πρὸς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ μεταξὺ τῶν Θρησκευομένων Ἑλλήνων καὶ ἐξύψωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου, καταρπυθέντος ἐπικινδύνως ἐκ πρῶτων καὶ ἐνεργειῶν αὐτόχρημα ἐξ-άλλων, ὅπως ἡ ἀναχειροτονία Κληρικῶν κτλ., τὰς ὁποίας καὶ ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐκάκισε.

Πρὸς ἀποκατάστασιν λοιπὸν τῆς ὁμαλότητος, ἐπιτραπητῶ ἡμῖν νὰ φρονῶμεν ὅτι δύο λύσεις ὑπάρχουν :

Α) Ἡ ἐπάνοδος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ πρὸ τοῦ 1924 Ἐορτολογικῷ καθεστῶτι, εἰς ὃ ἐμμένουσι πλὴν τῶν Ἑλλήνων Παλατιομερολογιτῶν, καὶ ἕτεροι Ἐκκλησῖται καὶ πολὺ σέβαστα Πατριαρχεῖα. Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς προσωρινότητος τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐπεκυρῶτο ἡ θὰ ἀπεβάλλετο ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου.

Β) Ἡ ἀναγνώρισις, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀκ-

λύτου λατρείας τῶν παλατιομερολογιτῶν. Ἡ λύσις αὕτη, σύμφωνος οὖσα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀνεξιθρησκείας, ἀρχῆς κατ' οὐσίαν Χριστιανικῆς, ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν πραγμάτων, ἐφ' ὅσον σοβαρῶς συζητεῖται ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου.

Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἰσχυρῶς θὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον συνεζητήθη τοῦτο προγενεστέρως ὑπὸ τῆς Προσυνόδου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν ἔτει 1931, τοῦ Συνεδρίου τῆς Μόσχας καὶ ἄλλων Συνεδρίων, καὶ ἐφ' ὅσον ἀκολουθοῦν τοῦτο, ὡς ἐλέχθη, καὶ ἕτεραι Ἐκκλησίαι.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ἐληγῇ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸ κλίμα τῆς Πανορθ. Συνόδου ἀσφαλῶς ἀντιθέτου πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν διωγμῶν ἀνθρώπων ἀγωνισθέντων διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, οὐ μόνον ἐν τοῖς δόγμασι καὶ τῇ αἰωνοβίῳ παραδόσει, ἀλλὰ ἐξεντιλουμένην καὶ ἐπὶ ζητημάτων «ἀπλῶς ἀφορόντων τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, εὐταξίας καὶ λατρείας» (Ἐκκλ. Δίκαιον Μίλας, Κεφάλαιον περὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας).

Ἄς ἀφειθώμεν λοιπὸν, εἰς τὴν κρίσιν τῆς συγκληθησομένης Πανορθοδόξου Συνόδου καὶ ἃς πρυντανεύσῃ ἐν τοῖς διεστώσι τὸ Πνεῦμα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ τοῦ Ἀμοιβαίου σεβασμοῦ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Πνεύματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας.

Διατελοῦμεν μετὰ τοῦ ὀφειλομένου Σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος Τὰ Μέλη Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγγὺς τοῦ τέλους

Εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, πληροφωρηθέντες ἐξ ἐγκύρου πηγῆς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐδρίσκειται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Δωροθέου πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματός μας. Σημειζόμενοι εἰς τὴν καλοπιστίαν ἀμφοτέρων καὶ εἰς τὸ ἐλληνορθόδοξον φρόνημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ διατάσσον νὰ ἀκολουθήσουν τὴν μόνην ὁδὸν ποὺ δὴν εἰς τὴν λύσιν : τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐλευθερίας μας. Εἴθε ὁ Πάνσοφος Θεὸς νὰ φωτίσῃ τὰς διανοίας τῶν.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

Περὶ ἐγκρατείας τῆς γαστροῦς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν πρέπει λοιπὸν μόνον εἰς τὴν σωματικὴν νηστείαν νὰ στρέφωμεν ὅλην μας τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν ἀλλὰ καὶ τὴν μορφήν τῶν λογισμῶν καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος ἄνευ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνέλθωμεν πρὸς τὸ *ῥως τῆς ἀληθοῦς ἀγνοίας καὶ καθάρσεως.*

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν κατὰ τοῦ Κυρίου τὸ ρῆμα καθαρίζειν ἡμᾶς πρότερον «τὸ ἔνδον τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἔξωθεν καθαρὸν». Ὡστε εἰν ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς ὁ πόθος κατὰ τὸν Ἀπόστολον νομίμως ἀθλήσαι καὶ στεφανωθῆναι ἄς μὴ νομίσωμεν ὅτι θὰ νικήσωμεν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα τῆς πορνείας διὰ μόνης τῆς δυνάμεώς μας καὶ ἀσκήσεως ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ φοβερὰ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ

Εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ὑπάρχει ἡ φράσις «πῦρ, χάλας, χιὼν, κρύσταλλος, πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιῶντα τὸν λόγον Αὐτοῦ». Αὕτῃ ἡ φράσις δὲν ἀποτελεῖ ρητορισμὸν ἐνοσσηνώνει μίαν καταπληκτικὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀδυσωπήτου πειθαρχίας εἰς τὸν Θεὸν τῶν δυνάμεων τοῦ Σύμπαντος. Μία τοιαύτη δύναμις εἶναι καὶ ὁ σεισμὸς, τὴν ὁποίαν χρησιμοποίησαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀφηνειώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἐπιθανάτιον νάρκην τῆς ἁμαρτίας. Αὕτῃ ἡ δύναμις ἐνήργησε καὶ πάλιν κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ πολλοσὶν φορὰν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ κέντρον τὴν νῆσον Θήραν. Ἡ Ἑλλάς, ἡ χώρα τῶν ὡραίων παραδόσεων, ἡ κοίτις καὶ ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἡ Σερνὴ καὶ αἰδήμων Ἑλλάς τοῦ Παπαδιαμάντη, μεταβλήθη εἰς σκανδαλώδη πόρνην, εἰς περιοχὴν Σοδόμων καὶ Γομόρων. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἐκσπάσῃ εἰς μίαν τοιαύτην χώραν ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ;

Δεσπόζου ἡμῶν Θεοῦ. Διότι, δὲν παύει ὁ ἄνθρωπος νὰ πολεμᾷται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης, ἕως ὅταν πιστεύσῃ πράγματι, ὅτι οὐχὶ διὰ τοῦ ἰδικοῦ του πόθου, οὐδὲ διὰ τοῦ ἰδίου κόπου, ἀπαλλάσσεται ταύτης τῆς νόσου καὶ τοῦ ὕψους τῆς ἀγνείας ἀνέρχεται, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς σκέπης καὶ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δὲ ὑπερφυσικὸν τὸ πρᾶγμα διότι, τρόπον τινά, ἔξω τοῦ σώματος, εὐρίσκεται ὁ καταπατήσας τοὺς ἐρεθισμοὺς τῆς σαρκὸς καὶ τὰς ἡδονὰς ταύτης.

Ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῶν ἰδανικῶν του πτερυγίων νὰ πετάξῃ πρὸς τὸ ὕψιλον τοῦτο καὶ οὐράνιον βραβεῖον τῆς ἀγιωσύνης καὶ νὰ γίνῃ μιμητὴς τῶν Ἀγγέλων, ἐὰν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποσπάσῃ τοῦτον ἀπὸ τὴν γῆν καὶ τὸν βόρβορον. Διότι δι' οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀρετῆς ἔξω μούνται οἱ περιβεβλημένοι τὴν σάρκα ἄνθρωποι. πρὸς τοὺς πνευματικοὺς Ἀγγέλους, ἐκτός τῆς σωφροσύνης, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ γῇ ὄντες καὶ κατὰ ταύτην πορευόμενοι, ἔχουσι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, «ἐν οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα». Ἀποδείξτε, δέ, ὅτι τὴν ἀρετὴν ταύτην πλήρως κατέχωμεν, εἶναι, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕψους, ἡ ψυχὴ, νὰ μὴ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς κανὲν αἰσχρὸν ὄνειροπόλημα. Διότι, ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια δὲν λογίζεται ἁμαρτία, εἶναι ὅμως ἀπόδειξις ὅτι ἡ ψυχὴ ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ πάθους. Ὡστε, ὁφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι αἱ ἐμφανιζόμεναι κατὰ τὸν ὕπνον αἰσχροὶ φαντασίαι εἶναι ἱποτέλεσμα τῆς προσηγηθείσης ραθυμίας μας καὶ τῆς ἐνυπαρχούσης ἐντὸς ἡμῶν ἀσθενείας, τῆς εἰς τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς ἡμῶν κρυπτομένης νόσου ἀποδεικνυομένης, διὰ τῆς ρεύσεως ἧς μᾶς συμβαίνει κατὰ τὴν ἄνεσιν τοῦ ὕπνου. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν ἡμῶν εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς ἐνεπιστεύθη τὴν θεραπείαν, ἐκεῖ ὅπου καὶ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου ἐγνώρισε, λέγων, ὅτι ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι, ἥδη ἐμοίχευεν αὐτήν, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. Ὅχι τόσον, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διορθώσῃ τοὺς περιέργους καὶ πορνικοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅσον τὴν ἐντὸς ἡμῶν ὑπάρχουσαν ψυχὴν, ἥτις τοὺς ἐπ' ἀγαθῷ δοθέντας, παρὰ τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμοὺς, κακῶς χρησιμοποιεῖ.

Τὸ καθήκον μας

Τὸ καθήκον ὅλων τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ ἐν καταστάσει καὶ μετανοίᾳ ἐπίκλησις τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ, ὅστις ὡς οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, ὡς μακρόθυμος καὶ πολυέλεος πάντοτε ἀναμένει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀσώτου καὶ πάντοτε πλουσίας ἐπιχορηγεῖ τὴν τοιαύτην ἐπιστροφήν. Λιτανεῖται, καθοριστὸς ἡσυχίας καὶ δημοσίας προσευχῆς, ἀποστρέφει πάντοτε ὅπλα, ἀλλὰ καὶ παράγοντας ἐνισχύοντας τοῦ θρησκευτικοῦ ναοθήματος ὅπου καταρρέει. Ἀπέναντι δὲ τῶν πληγνέτων ἀδελφῶν τῆς Θήρας θὰ πρέπει νὰ ἐπιδειξώμεν ἀδελφικὴν συμπαράστασιν, ὥστε νὰ ἐπισυλῶσωμεν τὰς ἐκ τῆς θεομηνίας πληγὰς τῶν.

Ἑκκλησιαστικὸν παραλήρημα

Ὁ μὲν ἀσκοπὸν ὑψηλὸν καὶ Θεῖον ἐξυπηρετῶν ἡμερήσιος Ἀθηναῖκος τύπος, ὁ καταρπύσσων τὰς στήλας του μὲ τὰς γυνὰς ὀδολόγους τοῦ διεθνοῦς πεζοδρομίου καὶ ἐξαντλῶν τὴν δημοσιογραφικὴν του μελέτην εἰς φιλαρίας ἢ εἰς θλιβερά καὶ σκοτεινὰ σκάνδαλα, διαβλαποῦντα βαθέως τὴν Συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, καταλαμβάνεται ἀπὸ ἑκκλησιαστικὸν παραλήρημα ὅταν γράφῃ περὶ τῶν φοβερῶν θεομηνιῶν τῶν σεισμῶν. Οὕτω μεταφράζει τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν «ἐνοσίχθονα Ἐγκέλαδον». Πτενῇ, μυωπτικῇ ἀντίληψιν! Ἐχουν ὅμως τὸ ἐλαφρομυτικὸν τῆς σκοτεινῆς πλάνης τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετοῦν. Τί νὰ εἴπῃ ὅμως κανεὶς διὰ τὰ σεβαστὰ περιθώρια, τὰ ἐπισήμια ὅργανον τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» ὅταν ἀρχίζει τὸ σκόλον μὲ τὴν φράσιν «Ὁ ἐνοσίχθων Ἐγκέλαδος ἐπληξε διὰ μίαν ἃ ὅμη φορὰν τὴν τραγικὴν μας Ἑλλάδα...» (Ἐκκλησία ἀριθ. 14, 15) 756). Τόσαι φράσεις εὐσεβεῖς, ἀπὸ τὸν πλοῦτον λευκῶνα τῶν Γραφῶν ἐχάθησαν ἢ μήπως ἐχάθη τὸ πνεῦμα τοῦ Σεβασμοῦ;

Ἐπὶ μεῶς Ἐγκυκλίου τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας

Ἐχουμεν ὅπ' ὄψιν τὴν ὅπ' ἀριθ. 876) 4) 756 Ἐγκυκλίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναφερομένην εἰς τὴν εὐκοσμίαν εἰς τὰ μοναστήρια. Λίαν εὐσεβῶς καὶ ἀξιοπαινῶς ἀναγράφει ὅτι «ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐπισκεπτόμενοι Ἱερᾶς Μονᾶς, δὲν φέρουσι σεμνὴν περιβολήν, δὲν διαμένουσιν ἐπὶ τι ἐν αὐταῖς ὡς εὐλαβεῖς προσκυνηταί, ἀλλὰ πληροῦσι τοὺς Ἱεροὺς χώρους αὐτῶν, διὰ γελῶτων καὶ ἀουμάτων μὴ καταλλήλων πρὸς τὸ σεμνὸν περιβάλλον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διαταράσσεται ἡ μοναστηριακὴ γαλήνη, καὶ νὰ ἐβρίσκεται διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὸ ἱερὸν τῶν Ἱερῶν μονῶν περιβάλλον». Ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐγκυκλίου συνιστᾶται ὁ αὐστηρὸς ἐλεγχὸς τῶν εἰσερχομένων εἰς τοὺς Ἱεροὺς χώρους τῶν μοναστηρίων, ὥστε νὰ ἔχουν τὸ σχῆμα εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου προσκυνητοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς πρέπει νὰ ἀποβῇ γνώμων τῆς τάξεως καὶ τῆς πενιθρίας τῶν ἐπισκεπτῶν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Πατρίδος μας.

Ἡολύτιμος Σόμβουλος

Τὸ δεῦτερον τεῦχος τοῦ Ἀρχείου Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ κανονικοῦ δικαίου δημοσιεύει νομοκανονικὴν μελίστην τοῦ κ. Π. Σμαίλη, ἀναφερομένην εἰς τὴν ἐπὶ ὁδοσίν μας καὶ ἔχουσα πληθὺς ἀκαταμάχητων ἐπιχειρημάτων. Τὸ τεῦχος αὐτὸ δὲ τὰ παραρτήματα καὶ ὅλοι οἱ παράγοντες πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσουν.